MAFINKA HÍRADÓ

2025. NOVEMBER

„Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.”

(Máté 25, 40)

MAFINKA

Magyar-Finn Katolikus Egyesület

TARTALOM

2 Lectori salutem

3 Vallomások: Mindenszentek

5 Útitárs: Zsúnyi Tibor atya

8 Összefoglaló: XIV. Leó pápa apostoli buzdítása

10 Árpád-házi Szent Erzsébet

12 Suomen Caritas

14 Ima a szenvedőkért! Adventi imádság

15 Isten kegyelme Elmélkedés Szent Erzsébetről

17 Mese: Az isteni szeretet tükre

19 Kézműves sarok: Erzsébet perselye

Címlapkép: Elisabet av Thüringen – Wikimedia Commons, közkincs

Fényképeket készítette: M. Enikő, V. Heni,
Grafikai tervezés: V. Heni

Lectori salutem

Mindenszentektől az Advent felé: a szeretet útján

„Hogyan marad meg Isten szeretete abban, aki – bár bőven van neki a világ javaiból –, mégis, amikor látja, hogy testvére szükséget szenved, elzárja előle a szívét? Gyermekeim, ne szeressünk se szóval, se nyelvvel, hanem tettel és igazsággal.” (1 János 3,17–18)

Mindenszentek ünnepén a szentek közösségére tekintünk: azokra, akik életükkel megmutatták, hogy a szentség útja nem csupán a kiválasztott keveseké, hanem minden hívő meghívása. Az életszentség nem távoli fényként ragyog, hanem közöttünk is jelen van – hiszen egy köztünk élt szent is emlékeztethet minket arra, hogy a szeretetben élő ember már életében Isten országát építi.

E gondolat szorosan kapcsolódik **XIV. Leó pápa buzdításához,** aki hangsúlyozta, hogy **a hit és a szegények iránti szeretet elválaszthatatlan** egymástól. Aki igazán hisz, az nem maradhat közömbös testvére szüksége iránt. A hitünk akkor válik élővé, ha tettekben is megmutatkozik – ha szívünket nem zárjuk el, hanem megosztjuk mindazt, amink van.

Példaként tekinthetünk **Árpád-házi Szent Erzsébetre**, aki a gazdagság közepette is Krisztus szegényeiben ismerte fel az Urat. Erzsébet nem csupán adakozott, hanem személyesen szolgálta a rászorulókat – szeretete cselekvő volt, együttérző és bátor. Élete ma is azt üzeni: a szeretet nem érzelem, hanem döntés, melyben Isten szeretete válik láthatóvá.

A szentévben novemberben ünnepeljük **a szegények jubileumát**. Ez az ünnep különösen is arra hív bennünket, hogy újra felfedezzük a felelősségteljes részvétel és a testvéri szeretet közösségét – hogy meghalljuk a szegények szavát, és konkrét tettekkel válaszoljunk rájuk.

Hasonló szellemben dolgoznak a **Finn Karitász** munkatársai is, akik szolgálatukkal és szolidaritásukkal nap mint nap tanúságot tesznek arról, hogy az irgalmasság átível a határokon. Ők is Krisztus keze és szíve azok felé, akik a világ peremére szorultak. **Zsúnyi Tibor atya is ezt a szeretetet és irgalmat árasztja magából** – a vele készült beszélgetésből megtudhatjuk, mi ennek a forrása és titka.

Ahogy közeledünk az **adventi időszakhoz**, tekintsünk **Keresztelő János édesanyjára**, **Erzsébetre**, aki hittel és reménnyel várta a gyermekét, s vele együtt az isteni ígéret beteljesedését. Az ő csendes, bizakodó várakozása arra hív minket is, hogy szívünkben teremtsünk helyet az érkező Üdvözítőnek.

Legyen ez az időszak számunkra a **szeretetben való növekedés ideje**. Isten szeretete akkor marad meg bennünk, ha nemcsak szóval, hanem **tettel és igazsággal** szeretünk.

■ B.A.

Mindenszentek: Keresztanyu

Az anyaszentegyház mindenszentekkor mindazokat az ismeretlen férfiakat és nőket ünnepli, akik már üdvözültek. Ez az ünnep emlékeztet bennünket, hogy a szentség nemcsak a kanonizált szentek kiváltsága, hiszen a csendben, szeretetben és hűségben szerető hétköznapi emberek is szentté válnak. Az ünnepről beszélgetve rég megfogalmazódott bennünk, hogy a közösségünkhöz tartozókat kérjük meg, hogy mutassanak be a többieknek egy általuk személyesen ismert szentet. Szinte gondolkodnom sem kellett, hogy kit szólítsak meg, kit bírjak vallomásra. Standi Hajnalka, a ragyogó kisugárzású anyuka hatgyermekes családból származik, édesanyja ma is aktív kántor; vagyis a legalapvetőbb életrajzi adatai erőteljesen azt sugallják, hogy valahol a Standi család körül, a háttérben, kellett lennie egy szentnek, valakinek, aki az erényeket hősies fokon gyakorolta. Amikor ezt először felvetettem neki, Hajnalka azonnal, gondolkodás nélkül rávágta a választ: „A keresztanyám!” Ahogy beszélgetni kezdtünk, apránként előkerültek azok az emlékmozaikok, melyek nem csak Hajnalka, hanem terebélyes családjuk valamennyi tagjának lelkében nyomot hagytak.

– Amikor felvetettük, hogy mutass be egy általad személyesen ismert szentet, gondolkodás nélkül rávágtad: „A keresztanyám”. Ki volt ő?

– Mindenki csak Keresztanyunak hívta. A nagymamám munkatársa volt, és amikor anyukám húszévesen, felnőttként bérmálkozott, őt kérte fel bérmaanyának. Onnantól fogva hívta Keresztanyunak, és aztán nekem, a legidősebb gyereknek, ő lett a keresztanyám is. Tulajdonképpen ő volt a család keresztanyja, számomra pedig ő lett a legközelebbi példakép a szentségre.

– Ha édesanyád saját bérmaanyjának, aztán első gyermeke számára keresztanyának is választotta, akkor nyilván nagy hatással volt rá.

– Anyukám rajta keresztül látta meg, hogy a hit jó, hogy az valóban segít az életben. Tudta, hogy Keresztanyut mindig föl lehet hívni, bármit el lehet neki mondani. Soha nem ítélkezett, hanem szeretettel hallgatott. Gyakran mondta: „Oszd be az energiáidat, tartalékolj, pihenj, amikor tudsz! Ez egy sokgyerekes anyának nagyon fontos tanács volt – és anyukám mindig elfogadta tőle. Aztán Keresztanyu minden gyerekben meglátta az értéket. Ha valaki valamiben elmaradt a többitől, azt mondta: „Igen,

de milyen tehetséges az éneklésben.” Finoman próbálta a szüleim figyelmét is erre irányítani: hogy ne skatulyázzanak. Mert lehet, hogy egy gyerek valamiben lassabb, de valamiben másban ragyog. És ezt ő mindig észrevette.

– A nyugodt, szeretetteljes bölcsesség önmagában is értékes támogatás a kisgyerekes szülőknek. De egy nagycsaládban olykor jól jön a gyakorlati segítség is.

– Igen. Amikor az ötödik testvérem születése után anyukámnak vissza kellett mennie dolgozni, Keresztanyu egy egész éven át vigyázott a legkisebb húgomra. A falunkban nincs bölcsőde, úgyhogy Keresztanyu minden reggel jött busszal Zalaegerszegről. Biztos vagyok benne, hogy a húgomnak rengeteget jelentett ez az egy év: megkapta azt a külön figyelmet, amit anyukám akkor nem tudott megadni neki.

– Hogyan élte meg a keresztanyád a hitet a hétköznapokban?

– Nagyon természetesen. Nála mindig melegséget éreztem. Nem emlékszem, hogy láttam volna fáradtnak vagy szomorúnak. Ha például a buszon nem adtak neki helyet, csak mosolyogva kérdezte: „Neked fáj a lábad? Mert nekem nagyon fáj.” Ezzel nem megszégyenített, hanem elgondolkodtatott. És közben megmaradt benne valami gyermeki derű, egy kis huncutság. Kevés pénze volt, de tudott örömet szerezni: „Tudod mit? Menjünk el moziba!” mondta, vagy adott egy kis csokit. Ez volt az ő öröme, adni. Gyakran vitt magával misére. Lelkesen mondta, „Gyere, menjünk együtt!”, és ettől izgalmasnak tűnt a hétköznapi mise is. Soha nem kényszerített, mindig meghagyta a döntést. Olyan szeretetteljes volt, hogy soha nem éreztem, hogy bármit elvárna. Ő tanított rá, hogy átváltoztatáskor és Úrfelmutatáskor nézzek oda, ahol a csoda történik! Ilyenkor azóta sem hajtom le a fejem – és ma ezt tanítom a gyerekeimnek is. Volt egy kis házi oltára Mária-szoborral, ahol esténként imádkozott. Felvette magnóra, ahogy a Salve Reginát éneklem, és azt játszotta le az áhítathoz. A katolikus naptárból mindig kivágta és összegyűjtötte nekem a zsoltárokat, idézeteket. Egy különösen kedves közülük a mai napig mindenhová elkísér a brácsatokomban.

– Az emberi élet elkerülhetetlen része a szenvedés. Ezt a szentek gyakran különösen is megtapasztalják.

– A negyedik gyermeke még tízéves sem volt, amikor meghalt, a kórház gyermekosztályán lett elsőáldozó. Keresztanyu tudatosan készítette őt a Jézussal való találkozásra. Később egy másik fiával is sok nehézsége volt, de mindig ott állt mellette, szeretettel és kitartással. Az elfogadásban volt erős: nem menekült a fájdalom elől, hanem a hitével hordozta.

– Mit tanultál tőle a szentségről?

– Hogy a szentség nem hibátlanság. A hibátlanság lehetetlen, de a szeretet – az mindig lehetséges. Keresztanyu bele tudta fonni a hitet az életébe. Nem külön dolog volt számára, hanem az élete része. A legfontosabb számára az volt, hogy szeressen, és hogy a környezete szeretve legyen. A leginkább az maradt meg bennem belőle, ahogyan örült nekünk. Ha csak beugrottunk hozzá, úgy fogadott, mintha a látogatásunk lenne a nap fénypontja számára. Melegséget, elfogadást árasztott maga körül. Több mint húsz éve meghalt, én akkor tizenhat éves voltam, de amit tőle kaptam, az ma is él bennem. Ha valaha találkoztam szenttel, ő volt az.

Forrás: Public domain – Wikimedia Commons
(Fra Angelico: All Saints, kb. 1420–1430)

■ M.E.

ÚTITÁRS

„Segítőtársként szeretnék ott lenni a hívő mellett, hogy egy szerető Istent ismerjen meg”

Az október végi magyar misét Zsúnyi Tibor atya celebrálta, aki harmadszor látogatott el hozzánk a Vajdaságból. Földműves családból származik, magát egyszerű falusi plébánosként határozza meg, olyan ember, aki két lábbal áll a földön. Nagy szívvel és széles mosollyal nem csak hirdeti Isten igéjét, hanem egész lényével tanúságot is tesz róla. Azon papok közé tartozik, akiknek a prédikációja megmarad az emberben. Saját magát megmosolyogva mesél Isten irgalmáról és hatalmáról, aki a plébános úr elképzeléseit felülmúló módon oldja meg a megoldhatatlannak tűnő helyzeteket, s aki valóban hatalmas bajokból is kisegíti a hozzá fordulókat. Miből, kiből táplálkozik Tibor atya jósága? Hogyan éli a tanítvány életét? Mi mindent foglal magába a rábízottakkal való közösségvállalás? Portrébeszélgetés egy nagyszerű falusi plébánossal.

Papként az Istennel való kapcsolatra tetted fel az életedet. Hogyan szerettél bele Istenbe?

Természetes folyamat volt. Mintha egymás mellett éltünk volna, csak Isten mindig tudott rólam, én meg csak később eszméltem rá, hogy ott van. A családom vallásos, hívő család. A kommunizmus bukása után, amikor a délszláv háború elkezdődött, nálunk a közösség elkezdett templomot építeni. Gyerekként ott voltam az alapkőletételnél, aztán a templom felszentelésénél – és azt láttam, hogy van értelme az életnek. Az emberek szívvel-lélekkel segítették a munkát, és volt egy olyan plébánosunk, aki élt-halt a híveiért. Gyerekként is láttam, hogy nem jó Isten nélkül élni, mert ott mindig csak a bűn meg a rossz van. Akkor persze ezt még nem tudtam így megfogalmazni, de mivel egyszerű parasztcsaládból származom, számomra természetes volt, hogy a munka mellett ott van az imádság. Egész nap együtt dolgoztunk, aztán minden este együtt imádkoztunk.

Ebből azért még nem következik a papság.

Általános iskolában nagyon rossz tanuló voltam. Nem szerettem tanulni, mindig találtam valami kifogást, hogy miért ne tanuljak. De közben mindig az járt az eszemben, amit Jézus mondott: „Bármit kértek hittel az Atyától az én nevemben, megadja nektek.” Úgy voltam vele, hogyha Istennek terve van velem, akkor úgyis megadja, hogy befejezzem az általános

iskolát, aztán majd földművesként dolgozom. Mindig ministráltam, egy vasárnapi szentmise után – ez augusztusban történt – a plébános úr ott maradt a sekrestyében. Én a kis kancsókat öblögettem, ő meg megszólított, kérdezte, hová megyek továbbtanulni. Mondtam, hogy sehová, otthon fogok dolgozni. Megkérdezte, hogy elmennék-e vele megnézni a kisszemináriumot, ami egy gimnázium, horvát nyelven. Magamban mosolyogtam, hogy én nem tudok horvátul, de azért elmentem velem. Felvettek. Nagyon szigorú napirend volt, a tanulási idő szent és sérthetetlen volt. Akkor rájöttem, hogy nekem ez hiányzott az életemből: hogy leüljek, melegítsem a széket és tanuljak.

Milyen egyszerűnek tűnik.

Utólag megláttam, hogy Isten milyen szépen vezetett ezen az úton, és én mindig hálás vagyok neki! Miért maradt ott akkor az a plébános a sekrestyében? Miért csengett mindig a fülemben, hogy „Bármit kértek hittel az én nevemben az Atyától, megadja nektek.”?

Visszagondolva minderre, szinte a sírás fojtogat, hogy a Jóisten mennyire szereti az embert, hogy milyen szépen vezeti gondviselő szeretetével.

Isten szeretetére te a papságoddal válaszoltál. Melyik az a szentírási szakasz, ami a leginkább megragadja, hogy Isten mivel nyűgözött le téged? Mi volt a papi jelmondatod?

Szent János evangélista mondata: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta érte, hogy aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örökké éljen.” Ma is ezt választanám. Olyan mély a mondanivalója, hogy egy életen át lehet elemezni, másrészről viszont nagyon egyszerű: annyira szerette a világot, hogy odaadta érte egyszülött fiát, hogy nekünk életünk legyen – mi más kell nekünk?! Meggyőződésem, hogy semmi más!

Boldog ember vagy. Mondd, miért nagyon jó papnak lenni?

Például azért, mert eljöhetek Finnországba (nevet), és találkozhatok olyan emberekkel, akikkel sose gondoltam volna, hogy összehoz a sors. Azt látom, hogy az emberekben nagyon nagy igény van Istenre, csak ezt nehéz megfogalmazni. Sokszor a kisgyerekek, mikor meglátnak, azt mondják: „Itt van a Jézus!” A kicsiknek templom, Jézus, atya ugye egy. A szülők kijavítják őket, hogy nem a Jézus, hanem az atya. Én nem is annyira közvetítőként, inkább segítőtársként szeretnék ott lenni a hívő mellett, hogy egy szerető Istent ismerjen meg. Annyi olyan élethelyzetet láttam már a papságom eddigi tizenhárom éve alatt is, amelyekben megmutatkozik, hogy nagyon szeret minket a Jóisten! Aztán megkeresztelem a gyereket, elvégzi az első szentgyónását, elsőáldozó lesz, majd házasságot köt, végül pedig kikísérjük a temetőbe – és én végig ott vagyok mellette és megpróbálom Istenhez közelebb vinni. Azért néha én is érzem, mint a próféta, hogy „Rászedtél, Uram, és én hagytam magam, hogy rászedj.” Rászedett sok mindenre, de mindig megadta hozzá a kellő kegyelmet is, nem hagyott cserben. Ez nagyon nagy dolog!

Egy kis közösség plébánosaként egészen személyes kapcsolatban vagy a hívekkel.

Nyáron voltunk Kishegyesen egy Rúzsa Magdi előadáson. Nem koncerten, előadáson, nagyon jó volt. Egy családdal mentünk, és ahogy mentünk be, köszöngettem mindenkinek, akit ismertem. Egy idő után a gyerekek megkérdezték: „Atya, te mindenkit ismersz?” Nem mindenkit, de ha már találkoztunk, akkor nem fogok fapofával elmenni mellette! Köszöntöm egy kézfogással és odafordulok: „Hogy vagytok?” Az előadás után a nagylány szeretett volna egy képet készíteni Rúzsa Magdival, de nem merte megszólítani. Én mentem oda, bemutatkoztam, hogy a szenttamási plébános vagyok, és elmondtam, hogy „Itt van Zsófi, aki nagy szeretettel van irántad, és szeretne egy képet készíteni veled.” Egyből mondta, hogy „Persze! Hol a Zsófi?” Amikor mindez lezajlott, mondták, hogy milyen jó, hogy így meg merem szólítani az embereket. Ez persze nem rólam szól, mert ki vagyok én? Egy egyszerű falusi plébános. De annyi jó emberrel találkozom, annyi jó emberrel hoz össze a Jóisten!

A hívek iránti szeretetet hogyan éled meg?

Bármikor hívhatnak, mindig elérhető vagyok, a nap 24 órájában. Volt, hogy valaki éjszaka felhívott, hogy elmondja, megszületett a gyermeke. Meghallgatom a híveket. Van, aki szinte naponta elmondta a sztoriját, de ha én nem hallgatom meg, akkor senki. Amikor látom, hogy elhagyatott valaki, akkor bátran odalépek hozzá és megszólítom. Aztán bizalommal vagyok a hívek felé, megosztom velük, amit pl. az egyházközség állapotáról fontos tudniuk. Ha pedig hívnak, hogy főztek egy bográcsost, akkor nem azt mondom, hogy miért nem szóltatok három nappal korábban, hanem beülök az autóba és átmegyek, elbeszélgetünk, iszunk egy sört. De úgy is szeretem őket, hogy időről-időre megdorgálom őket. Ha látom, hogy valaki nagyon nagy butaságot csinál, akkor keményen kiosztom. Nem azért, mert én jobb lennék, de próbálom ráirányítani a figyelmét, hogy ez nem helyes, nem jó. Én sem vagyok tökéletes, de feladatom, hogy megdorgáljam.

Sokak hitét próbára teszi a szenvedés. Sokan vannak, akik még a vigaszt, a bátorítást sem nagyon fogadják attól, akin azt látják, hogy nincs fájdalom az életében. Te hogyan azonosulsz a szenvedő Krisztussal?

Amikor bejön egy hívő és elmondja, hogy milyen tragédia érte a családjukat, akkor azt lehet félvállról venni, vagy lehet azonosulni vele és azt mondani: most én is rá vagyok szegezve a keresztre, mert nem tudom megoldani. Nem tudom, mi lesz a következő lépés, és ez nehéz. Aztán nekem emberileg fáj, ha becsapnak, ha úgy érzem, kihasználnak. De Krisztusért mindent elviselek.

De azt is tudom, hogy a Bibliában nem a keresztre szenvedő Krisztus képe az utolsó, hanem az üres síré és a feltámadásé. Van kereszthalál és szenvedés és nagyon nehéz gyötrelem, nagyon kilátástalan élethelyzet, de mindig fölsejlik húsvét vasárnapjának hajnala.

Nem csak hiszem, hanem tudom, hogy van föltámadás, örök élet! Van remény, van értelme az életnek, mert Krisztus föltámadt!

Bármilyen szenvedés, nehézség, amit itt a földön átélünk, az a javukra válik. Ezt persze nagyon nehéz megélni. Kimondani könnyű, de a mindennapokban átélni a szenvedést, az nehéz. De az a kis szenvedés, amit el kell szenvednünk, az az áldozat, amit meg kell hozni, az annyira kevés, nem mérhető Krisztus keresztáldozatához.

Ez a beszélgetés novemberben jelenik meg. A Jubileumi szentévben november témája a szegénység. Hogy érzékeled a szegénységet magad körül, és mit tesztek az egyházközségedben a szegényekért?

Olyan szegényt, hogy valakinek ne legyen betevő falatja – hála Istennek! – nem látok. Ha valaki Bácskában ezzel küszködne, akkor ott valami nagyon félrement. Az egyik mellettünk lévő faluban vagy egy Lurkóház, az ő javukra szoktunk gyűjtést szervezni: ételt, élelmiszert, ruhát gyűjtünk. Az emberek óriási mennyiségben hoznak be a plébániára mindenfélét: a méztől kezdve a húson át a ruháig mindent. Ugyanakkor látom a tudatlanságot, amikor valaki nem taníttatja tovább a gyerekeit, tudatosan visszahúzza őket. Ezt a rossz értelemben vett lelki szegénységet nagyon is látom magam körül.

Már egy ideje működik a Medjugorjéből indult Mary’s meals akció, ami afrikai gyerekeken segít, ebben lehetőségeinkhez mérten mi is részt veszünk. Az Afréka alapítványt is támogatjuk, egy-egy gyerek egy éves betevő falatjának árával. Tudjuk, hogy az Afréka alapítványon keresztül jó helyre megy a támogatás. Olyan jó érzéssel tölt el engem, hogy mi tudunk támogatni nehéz élethelyzetben lévőket, akiknek az országa sokkal ramatyabb állapotban van, mint Szerbia, amire pedig azt mondják, hogy szegény ország. Van olyan is, hogy bejön valaki a plébániára, mert erre vagy arra kellene pénz. Akkor a legtöbbször elmegyek vele és megvesszük együtt. Amikor segítünk valakin, akkor az ne érezze magát leköteleze, hanem azt érezze, hogy ezt szabadon és jó szívvel adtuk. Pedig nem dúskálunk.

■ M.E.

Mit üzen nekünk XIV. Leó pápa első apostoli buzdítása?

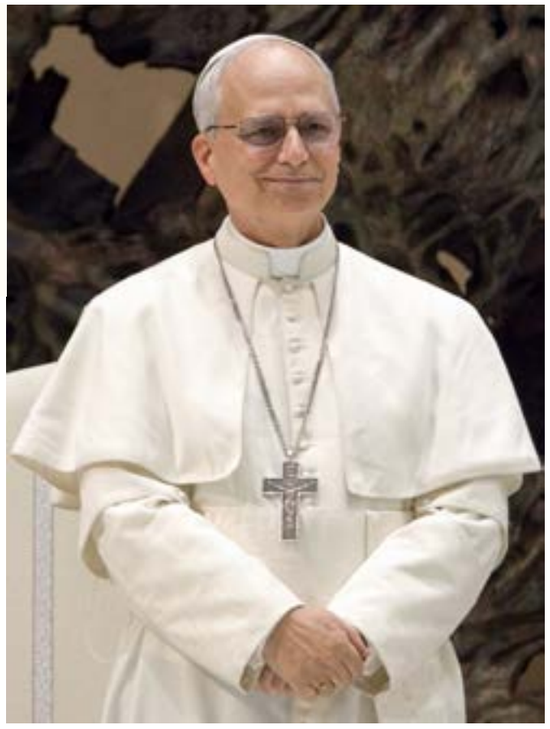

Kép: Edgar Beltrán / The Pillar, CC BY-SA 4.0, forrás: Wikimedia Commons

Amikor fél évvel ezelőtt megválasztották XIV. Leó pápát, az internetet elárasztották az életrajzok, hogy megtudhassuk, ki is az új katolikus egyházfő. Akit az életrajzi adatoknál mélyebben érdekel, hogy ki Szent Péter 266. utóda, az néhány kattintás után akár hosszabb és egészen mély beszélgetéseket is láthat, hallhat vele. Október 9. óta azonban egészen különleges módon találkozhatunk XIV. Leóval. Ekkor tették közzé ugyanis az első általa írt, a *Dilexi te* kezdetű apostoli buzdítást. Egy mű olvasása mindig különleges bepillantás a szerző lelki- és gondolatvilágába: mi az, ami mélyen, hosszú időn át, intenzíven foglalkoztatja? Az apostoli buzdítást ugyanakkor nem Robert Francis Prevost, hanem XIV. Leó, a katolikus egyház feje jegyzi, így az írás útmutatás, program a 21. századi katolikus egyház számára, számunkra.

A magyarul egyelőre még nem olvasható buzdítás a Jelenések könyvéből vett idézettel kezdődik: „Szeretlek téged” (Jel 3. 9), alcíme pedig: „A szegények iránti szeretetről minden kereszténynek”. Érdemes ellenállni az AI asszisztens kísértésének, és az általa kínált összefoglaló helyett az eredeti 22 oldalas dokumentumot elolvasni.

XIV. Leó pápa elődjének munkájába állt be: a halála előtti hónapokban Ferenc pápa már dolgozott a szegénységről, a szegényekről szóló apostoli buzdításon, amit XIV. Leó „boldogan tett magáévá”[1], hiszen „szeretett elődjéhez” hasonlóan ő is azt kívánja, hogy minden keresztény felismerje: Krisztus szeretete és a szegényekkel való bánásmód között elválaszthatatlanul szoros a kapcsolat. Az apostoli buzdítás szervesen kapcsolódik az egyházi hagyományhoz és tanításhoz – csak a szemléltetés kedvéért: a hivatkozások listája 130 tételes.

Abban, ahogy a pápa a jóléti társadalmakról ír, magunkra ismerhetünk. Finnországban valamennyire mi is „a jólét és a luxus buborékában” élünk, a mi kultúránkban is jelenlévő veszély, hogy az érdem szerint berendezett társadalomban igazságosnak tűnhet egyesek leszakadása. Mi is találkozunk azzal, hogy „az emberi viszonyokat az érdek és a számítás határozza meg”, és mi is érezzük annak szükségét, hogy „a boldogságot ne anyagi kérdésként határozzuk meg”. Kicsit körülnézve pedig mi is láthatjuk, hogy a szegénységnek valóban sokféle fajátja létezik: a jóléti Finnországban a lelki sivárság és a magány égető szükség! És mivel az emberileg szinte tökéletes társadalomban, a nagyszerű szociális hálóval rendelkező Finnországban is fájó hiányokat látunk, ezért a pápával együtt mi is érezzük: a szegénység megoldását nem lehet „kiszervezni” a társadalmi ellátórendszereknek – ezért az ügyért igenis nekünk is tennünk kell!

A pápa emlékeztet, hogy Jézus kimondottan a szegényekkel vállalt közösséget: a gyermek Jézus bemutatásának leírását a szentatya összeveti a Leviták könyvében megfogalmazott előírásokkal, és ráirányítja a figyelmet, hogy József és Mária a szegények számára előírt áldozatot mutatták be, mert bizony szegények voltak. Továbbá abban a korban az ács olyasvalaki, aki nem rendelkezett földtulajdonnal. Jézus pedig nyilvános működését annak felolvasásával kezdi, hogy „Elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek”. Igaz, hogy az Ószövetségben az anyagi bőség az áldás jele, ugyanakkor végig szó van a szegényekről, akinek kiáltását meghallja az Isten.

A pápa int minket: nem lehet, hogy imádkozunk és áldozatot mutatunk be, miközben elnyomjuk a szegényeket – a 21. században pedig azzal sem mentegethetjük magunkat, hogy nincs tudomásunk mások szükségéről. Arra az esetre pedig, ha nem tudnánk, mit kell tennünk, világos útmutatása van: olvassuk csak újra az evangéliumot! XIV. Leó többször idézi Ferenc pápa szigorú intését: ezt a világos tanítást nem lehet félremagyarázni! De világos útmutatást ad pl. Szent János levele is: „aki nem szereti testvérét, akit lát, nem szeretheti az Istent sem, akit nem lát”.

A szentatya emlékeztet rá, hogy az egyház kétezer éves történetében számtalan példát látunk arra, hogyan kell a szegényekkel bánni, őket szeretni. Tulajdonképpen egy csodálatos, felemelő, lelkesítő egyháztörténetet beszél el: az apostolok korától kezdve az egyházatyákon (Szent Jusztin, Szent Ambrus, Szent Ágoston) és az évszázadok során alapított szerzetesrendeken át egészen napjainkig folyamatosan ott volt és van a szentek sokasága, akik úgy imádták Istent, hogy részvéttel fordultak a szükséget szenvedők felé. Mindig rátaláltak a kor igényeinek megfelelő formára ahhoz, hogy hatékonyan szolgálhassák a szegényeket, a szenvedőket. Mindig voltak Krisztushoz hű férfiak és nők, akik gondját viselték az árvának, tanították a szegényt, ápolták és gyógyították a nincstelen betegeket is, látogatták a foglyokat. A szentatya azt is megjegyzi, hogy a Katolikus Egyház minden nagy újjászületése a szegénységhez, a szegényekhez való viszony rendezésével kezdődött.

A szövegben diszkrét magyarázatot kapunk a pápa névválasztásra is: idézi XIII. Leónak a munkások védelmében írt dokumentumát. A szeretetből írt buzdításban aztán arra is emlékeztet XIV. Leó, hogy Isten nagyvonalúsága felülmúlhatatlan, a szeretetből való adakozás pedig az adakozó szívét is gyógyítja. Isten iránti szeretetből szeretni a szegényeket több, mint filantrópia. Az a szolgáló szeretet, ami a Krisztus iránti lángoló szeretetből táplálkozik mélységeiben és távlataiban más. Egy brazil szegénygondozó nővér szentté avatásán Ferenc pápa kiemelte, hogy miközben a szent naponta ezernél több szegénynek viselte gondját, sosem veszített gyengédségéből – ez olyan csoda, ami csak a vigasztaló és erősítő Szentlélek működésével lehetséges!

A szentatyának egyértelmű álláspontja van a menekültek befogadásáról, a határokra pedig sokkal inkább akadályként mint védősáncként tekint. Ezt nem politikai állásfoglalás, hiszen bevándorlók leszármazottjakként és több mint egy évtizedig Peruban szolgáló misszionáriusként XIV. Leó számára a bevándorlás nem politikai kérdés, hanem családtörténet és élettapasztalat.

A *Dilexi te* egyik központi gondolata a szegények emberi méltósága: a szegényekkel való törődés nem maradhat személytelen, hiszen az emberi méltóságuk iránti tiszteletet a személyes odafordulással – akár egy figyelmes tekintettel – fejezhetjük ki.

Az evangélium szellemében fogant írás nagyon radikális – felhívja a figyelmet, hogy Jézust nem „elvinni” kell a szegények közé, hanem a szegényekBEN kell találkozni Jézussal. Nagy Szent Gergely homíliájából idézi a gondolatot: az nem elég, ha nem lopunk. A gazdag Lázár sem lopott, azért kárhozott el, mert nem osztozott – a mások nyomorától való elzárkózásnak ilyen súlyos a következménye! Ezért az alamizsnálkodás igenis megkerülhetetlen vallási gyakorlat. A pápa persze nem naiv, jól tudja, hogy ezzel nem oldjuk meg a szegények helyzetét, de mégis legalább két jó dolog fakad belőle. A helyes alamizsnálkodás ugyanis emberi találkozás: a kiszolgáltatott lelkét gyógyítja, hogy mi emberi méltóságának kijáró tisztelettel nézünk rá és bánunk vele, ugyanakkor az adakozót kimenti az önzés börtönéből.

A szegények szeretete tehát az a téma, ami XIV. Leó pápánkat első apostoli buzdításának megírására ösztönözte. Mindazokat, akiknek élményük van a szegénységről, vagy legalábbis rálátásuk van rá, ez örömmel tölti el. Szívesen követjük az útmutatását, szeretnénk a munkatársai lenni!

■ M.E

[1] Valamennyi, a szövegben szereplő idézet XIV. Leó pápa *Dilexi te* kezdetű apostoli buzdításából származik.

„Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.”

- Avagy Árpád-házi Szent Erzsébet élete

A mai világban egyre gyakrabban halljuk: „Vedd kezedbe az életed irányítását, hiszen te vagy a saját szerencséd kovácsa!” Azt tanítják nekünk, hogy önmagunkra figyeljünk, a saját vágyainkat kövessük. Közben azonban körülöttünk lassan minden csak rólunk szól – és észrevétlenül megfeledkezünk az emberi kapcsolatokról, a teremtett világról és magáról a Teremtőről is. Sokszor saját utunkat, saját érdekeinket helyezzük előtérbe a közösség rovására. Ha azonban igazán körbenézünk, mit látunk magunk körül? Testi és lelki betegeket, nélkülözőket, elmagányosodott időseket – és sajnos sokszor fiatalokat is, akik nem találnak kapaszkodót az életben.

Ebben az önző, magába forduló világban különösen fényesen ragyog Árpád-házi Szent Erzsébet példája. II. András király lányaként jött világra, tehát gazdagság és előkelőség vette körül. Tizennégy évesen ment feleségül Türingia grófjához, Lajoshoz, akit mélyen szeretett – ahogyan Istent is. Mégis, mindezek ellenére, vagy éppen vallásos nevelése miatt, Erzsébet mindig egyenrangúnak érezte magával az udvarban élő embereket, a szolgákat és a szegényeket. Ő nem nézte, ki milyen rangból vagy vagyoni helyzetből jött: mindenkiben Jézus arcát látta. Olyannyira szerette az emberekben élő Krisztust, hogy személyesen akarta ápolni a betegeket és segíteni az elesetteket. Befogadta a zarándokokat, a koldusokat, és amikor megszületett első gyermeke, árvaházat alapított. Második gyermeke világra jötte után kórházat építtetett, ahol maga is ápolóként szolgált. Erzsébet a szolidaritás és a szeretet igazi mintaképe volt: segített mindenkinek, miközben mindig tiszteletben tartotta az emberi méltóságot. Az éhínség idején megnyittatta a raktárakat, hogy élelmet osszon sajátkezűleg az éhezőknek.

Sokszor halljuk a gazdag ifjú történetét, aki szerette volna Jézust követni, de nem tudott lemondani vagyonáról. Erzsébet ezzel szemben megmutatta, mit jelent igazán Istenre bízni az életünket. Mert egyszer mindannyian számot adunk arról, hogyan bántunk azzal, amit Istentől kaptunk. Megtartottuk magunknak, vagy észrevettük a körülöttünk élők szükségleteit, és megosztottuk velük javainkat? Mindaz, amink van, ajándék. De bármikor elveszíthetjük – háború, betegség, munkanélküliség vagy járvány miatt. Amit birtokolunk, nem örök, csak kölcsönbe kaptuk. Ezért fontos, hogy nap mint nap építsük magunkban a „Szentlélek templomát”, hogy nehézségek idején is legyen honnan erőt merítenünk. Mert bár mindent elvehetnek tőlünk, a Szentlelket senki sem veheti el. Isten mindig velünk van, és velünk is marad.

Árpád-házi Szent Erzsébet mindezt megtapasztalta rövid, ám tartalmas életében. Amikor gazdag volt, sokat imádkozott, böjtölt és lemondást gyakorolt. A Szentlélek irányította életét. Nem csak a vagyonát, de még a grófi ágyat is odaadta egy leprás betegnek. A férje bár először haragudott, de amikor az ágyban fekvő betegben meglátta a megfeszített Jézust, már nem tudott haragudni Erzsébetre és mindenben támogatta a jócselekedeteit. Erzsébet azonban fiatalon megözvegyült. Három kisgyermekével elhagyta Wartburg várát, és Jézus követését választotta. Nem akart újra férjhez menni, hanem egyszerűségben, szolgálatban akarta folytatni életét. Édesapja, II. András király hazahívta volna, de ő nemet mondott erre is: a földi rangnál és jólétnél fontosabbnak tartotta, hogy Istenhez közel éljen. Harmadrendű ferences lett, vagyonából ispotályt építtetett és továbbra is szeretből szolgált.

Erzsébet nem önközpontúan, önzően élt, neki a testvéri szeretetközösség, a segítségnyújtás mindennél fontosabb volt. Élete és példája ma is üzen számunkra: az igazi boldogság nem abban rejlik, amit megtartunk, hanem abban, amit másoknak adunk.

Árpád-házi Szent Erzsébet, taníts meg bennünket szeretni embertársainkat, hogy észrevegyük a rászorulókat – anyagi, lelki és szolgálati téren is! Adj nekünk bátorságot, hogy áldozatot merjünk hozni másokért, és így mi is Isten szeretetét sugározhassuk a világba!

■ B.A.

Az írás a következő oldalakon található információk feldolgozásán alapul:
Árpád-házi Szent Erzsébet | Magyar Kurír - katolikus hírportál
https://archiv.katolikus.hu/szentek/1119.html

SZÍNEZŐ

Színezd ki a képet Szent Erzsébetről!

Suomen Caritas

A vasárnapi hirdetések alkalmával rendszeresen hallhatunk a Suomen Caritas rendezvényeiről. De mi is ez a szervezet, amelynek tagjaival Helsinki mindkét katolikus templomában találkozhatunk? Mivel foglalkoznak, és ki vesznek részt a munkájukban?

A Suomen Caritas a Katolikus Egyház karitatív szervezete, melynek küldetése, hogy az egyház szociális tanítását segítsen megvalósítani. Finnországban az 1950-es évektől vannak jelen, de valódi növekedésnek csak 2018 táján indultak; vezetőjük Raimo Goyorrola püspök. A Caritas csoportok az ún. Caritas 'nagyköveten' keresztül mindig a plébániákhoz kötődnek – Helsinkiben a Szűz Mária-plébániához. A szervezetnek Helsinkiben van az irodája, ahol nyolc munkatársat, köztük szociális munkást foglalkoztatnak. Mi az önkéntesek koordinálásáért felelős *Anna-Riina Hakalával* beszélgettünk a Szűz Mária-plébánia nyílt napján.

Mint elmondta, Finnországban mintegy harminc önkéntes segíti a Caritas munkáját, melynek tevékenysége három területre koncentrálódik: szerepet vállalnak a rászorulók részére történő élelmiszerosztásban, anyagilag támogatnak rászoruló családokat és segítik a bevándorlók integrációját.

Finnország nagyobb városaiban az élelmiszersegélyezés jólszervezetten működik, ugyanakkor a kisebb településeken gyakorlatilag nem létezik. A Caritas ezért szívesen várja a kisebb városokban, akár falvakban élő önkéntesek jelentkezését. A helsinki irodánál havonta kétszer van élelmiszerosztás: a jó minőségű, de a kereskedelmi forgalomból már kivont élelemiszereket egy segélyszervezet gyűjti be és osztja szét a rászorulókkal közvetlen kapcsolatban lévő egyéb szervezetek közt; így jutnak el a Caritas központba is, ahol az önkéntesek osztják szét a csomagokat.

A második támogatási forma a rászoruló családok megsegítése. A Caritas jellemzően a karácsonyi bevásárláshoz és a gyerekek nyári táboroztatásához nyújt anyagi segítséget. Mint Anna-Riina Hakalától megtudjuk, a rászorulókkal általában a papokon keresztül veszik fel a kapcsolatot. Amikor pl. egy család jelzi a plébánián, hogy a gyermekük szívesen részt venne a nyári táborban, de ezt nem engedhetik meg maguknak, akkor a plébános felveszi a kapcsolatot a Caritasszal, amely kifizetik a tábordíjat.

A harmadik tevékenységi kör a bevándorlók integrációjának támogatása. Hogy az újonnan érkezettek el tudják indítani a finnországi életüket, fontos, hogy mihamarabb korrekt információhoz jussanak arról, hogy melyek az első legfontosabb lépések, melyeket meg kell tenniük. Ebben a tájékoztatásban tölt be fontos szerepet a Caritas által alkalmazott szociális munkás. Az újonnan jött bevándorlók számára ugyanakkor gyakran komoly pszichés teher az otthontól való elszakadás és a nyelvi elszigetelődés. Ezen a Friendship cafe szervezésével igyekeznek enyhíteni: itt lehetőség nyílik arra, hogy egy pohár meleg ital mellett elbeszélgetve emberi kapcsolatokat kössenek az

nemrég Finnországba érkezettek.

A Suomen Caritas a Katolikus Egyház szervezeteként természetes módon kapcsolódik a más országokban működő Caritas szervezetekhez, így pl. az ukrán háborús övezetekben működő Caritas csoportokhoz. A finn Caritas átlátható módon és hatékonyan továbbítja az adományokat a háború sújtotta családoknak, akik így fűtőanyaghoz, élelemhez, gyógyszerhez juthatnak.

De fejlődő országokban, így Bangladesben, Nepálban, Myanmarban és Kenyában is támogatnak rászorulóknak, főleg kis területen gazdálkodó földműveseket. A projekteket részben pályázatokból finanszírozzák, részben adományokból. Ahhoz, hogy a támogatott emberek, családok jövője anyagilag kiszámíthatóbb legyen, fontos, hogy a Caritas működése is kiszámítható legyen. Ezért – bár fontos a kiemelt kampányok, így az adventi vagy a nagyböjti gyűjtés során befolyt pénz – központi kérdés, hogy minél több biztos támogatót tudhassanak maguk mögött. Belépni a finn Caritasba gyakorlatilag azt jelenti, hogy az ember vállalja az évi 25 eurós tagdíj kifizetését. Jelenleg mintegy 400 fős a tagság – tekintve, hogy Finnországban kb. 18.000 regisztrált katolikus van, a növekedési potenciál jelentős.

Persze nem csak anyagiakkal lehet segíteni a karitatív munkát. Várják az önkéntesek jelentkezését is! A Szűz Mária-plébánia nyílt napján egy francia egyetemista is részt vállalt a Caritas standjának felállításában. Mint megtudtuk, Julien Gandon mindössze négy hónapot tölt Helsinkiben, cserediákként a Hankenen. A MBA programnak a francia anyaintézményben kötelező része az önkéntes munka. Párizsban Julien nehéz sorsú gyerekekkel foglalkozott, Finnországban pedig a Caritas volt számára rokonszenves.

A Suomen Caritasnál az önkénteseket a tervezésbe is bevonják. Nyitottak az észrevételekere, hogy milyen hiányok problémák enyhítéséhez, ill. megoldásához tudna hozzájárulni a szervezet. Saját benyomásai, tapasztalatai alapján bárki tehet javaslatot, hogy milyen irányba bővítsék a Caritas tevékenységét.

Aki bekapcsolódna a Suomen Caritas munkájába, azt örömmel fogadják, hiszen most kezdik előkészíteni a Lämmin joulu nevet viselő rendezvényüket. A Szűz Mária-plébániához tartozó magányos emberek számára is szeretnék meghitté, meleggé tenni a karácsonyt, ezért december 23-ra ünnepi vacsorával egybekötött beszélgetést szerveznek számukra. Ahogy azt Anna-Riina Hakalától megtudjuk, az önkénteseknek nemcsak a lakoma előkészítésében vesznek részt, hanem magán a vacsorán is, hiszen az emberi odafordulás, az együtt töltött idő és a beszélgetés az, amivel igazi melegséget vihetünk a magányosan élők karácsonyába.

■ M.E.

Isten kegyelme

„Ezt tette hát nekem az Úr azokban a napokban, amikor rám tekintett, és ami az emberek előtt szégyenemre volt, attól megszabadított.” (Lukács 1, 25)

Az őszi női találkozón arra voltunk kíváncsiak, hogy mit tanulhatunk Erzsébettől. Felolvastuk Lukács evangéliumának első fejezetéből az 5-25 és a 39-44 szakaszt.

Családi háttérként fontos tudni, hogy Erzsébet Lévi törzséből, Áron leányai közül való, Szent Annával együtt, aki Mária édesanyja volt. Erzsébet tehát Mária nagynénje volt, férje pedig Zakariás főpap volt, aki Jeruzsálemben szolgált.

Erzsébet férjével együtt Isten törvényeit betartva, feddhetetlenül élt, életüket Istennek parancsának és rendelkezéseinek rendelték alá. Támogatta Zakariás főpapot szolgálatában, jócselekedetekkel segítve a körülöttük élőket. Felmerül a kérdés, ami az ókorban nagyon hangsúlyos téma volt: Ha ilyen szent életet élt, hogy lehetett, hogy nem született gyermeke? Az emberek Erzsébet feddhetetlenségét kérdőjelezték meg, gondolván, biztos valami bűnt hordoz, azért nincs gyermeke, gyermektelensége Isten büntetése. Az ókorban egy nő akkor számított értékesnek, ha sok gyermeket szült. Erzsébet meddő volt, amit szégyellt, de ennek ellenére hűséges maradt Istenhez. Érdemes itt megállni egy szóra. Erzsébet neve azt jelenti: megesküdött az Isten. Erzsébet ezzel a hittel, reménnyel és bizalommal élte az életét, hogy Istennnek minden lehetséges, az Úr megemlékezik azokról, akik hűek hozzá. És Isten valóban megemlékezett Erzsébetről a maga idejében; nem emberi számítás szerint, hanem a saját tervei alapján. Milyen jó ráhagyatkozni Istenre, mert az imák meghallgatást nyernek, feltéve, hogy olyat kérünk, ami üdvösségünkre szolgál. Érdemes megtanulni, hogy az, ami az embereknél lehetetlen, az Istennél lehetséges.

És valóban így történt... Bár Erzsébet már túl volt a gyermekvállalási koron, de Isten kegyelme csodát tett. Erzsébet gyermeket fogant, amit hat hónapig eltitkolt. Azon gondolkodtunk, hogy milyen lehetett Erzsébetnek e titokkal élni. Milyen lehetett, hogy férje, Zakariás megnémult az angyali kinyilatkoztatást követően, mert nem hitt. Nem volt, akivel Erzsébet megoszthatta volna örömét. És lám-lám, Isten erről is gondoskodott, amikor elküldte Máriát, hogy meglátogassa és segítse nagynénjét. Mária hangjának hallatára Erzsébet magzata örömtől repesett anyja méhében, Erzsébetet pedig betöltötte a Szentlélek:

„Áldott vagy az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse!”

Itt egy érdekes találkozásnak lehetünk a tanúi. Erzsébet nem csak Máriával találkozott, hiszen Mária magában hordozta Jézust, az öröm forrását. A Jézussal való találkozásnak pedig mind a magzat, a leendő Keresztelő Szent János, mind édesanyja, Erzsébet is örvendezett. De Máriának is öröm volt a találkozás, hiszen Erzsébet prófétálása által ekkor bizonyosodott meg az angyali üdvözletben kapott ígéret igazságáról.

Mit tanulhatunk Erzsébettől?

- Erzsébet hűséges volt Istenhez a nehéz napokban is. Talán a háta mögött összesúgtak és a meddőségéről gúnyolódtak. Ő nem erre figyelt, csak Istenre, hogy továbbra is az Ő parancsai szerint éljen szeretetben. Tudunk-e csöndben szenvedni akkor, amikor kigúnyolnak, bántalmaznak bennünket? Hűségesek tudunk-e maradni Istenhez a megpróbáltatások ide-

jén? Ilyenkor jó emlékezni azokra a szeretetcseppekre, amit már megtapasztaltunk Isten végtelen szeretetéből.

- Erzsébet odaadó volt Isten iránt. Elfogadta Isten akaratát és alárendelte magát az Úr irányításának. Tudunk-e bízni Isten tervében? Át tudjuk-e adni neki az irányítást teljes odaadással, bizalommal? Képesek vagyunk-e Istenre bízni életünk körülményeit és az időzítést?
- Erzsébet a reménység mintaképe. Tudunk-e reménykedni akkor, amikor betegség, megpróbáltatás kínoz bennünket? Nem tudjuk, Isten miért azt az utat szánja nekünk, de ha elfogadjuk és kitartunk benne hűségesen, akkor Isten megáld, sőt csodát is tehet.
- Erzsébet dicsérte, dicsőítette Istent, amiért gyermekkel ajándékozta meg. Mi mikor szoktunk hálát adni, dicsérő ódákat zengeni Istennek és/vagy Istenről? Isten nem csak a kéréseinket várja. Szeretné, ha megosztanánk vele mindennapjainkat és örömünket, hálánkat is kifejeznénk.
- Erzsébet Istenre figyelt, nem önmagára. Mennyire forgunk önmagunk körül és vágyunk elismerésre, dicséretre? Aki megtalálta az Urat, az a helyét is megtalálta, és tudja, hogy jó helyen van.

A kérdésekre őszinte válaszok érkeztek, amik elgondolkodtattak bennünket, hogyan kellene megváltoztatni az életünket, miben kellene tovább fejlődnünk. Jó lenne nyitottabbnak lenni mind Isten, mind embertársaink felé. Advent közeledtével legyünk hűségesebbek az imaéletünkben. Maradjunk egy kicsit csendben, figyeljünk jobban az Úrra, az Ő hangjára. Adjuk oda magunkat Neki. Ő szólni akar hozzánk. Meghalljuk?

Soha nem szabad alábecsülnünk Isten irántunk érzett feltétel nélküli, óriási szeretetét. Néha, amikor a legkevésbé számítunk rá, megérint minket egy csodával, találkozással és az életünk örökre megváltozik.

■ B.A.

Forrás:
https://www.zsek.hu/aktualitasok/archivum/zakarias-es-erzsebet
https://hu.coronachur.ch/meet-elizabeth-mother-john-baptist

Kép forrása: Wikimedia Commons, közkincs Pietro Nelli: Árpád-házi Szent Erzsébet

Árpád-házi Szent Erzsébet – az isteni szeretet tükre

A lelkes foglalkozáson Kató néni egy csodaszép királylány bábut vett elő.
– Na gyerekek, mit gondoltok, mit rejteget ez a királylány a kötényében?
– Cukrot! – kiáltotta Peti.
– Ékszert! – találgatta Barbi.
– Na, nem egészen… – mosolygott Kató néni.
– Kenyeret! De nem magának, hanem az éhezőknek.
– De miért nem kért a szakácstól? – csodálkozott Zoli.
– Mert ő maga akart adni, titokban, szeretetből – válaszolta Kató néni. – Ez a királylány nem más volt, mint Árpád-házi Szent Erzsébet.

Erzsébet egy igazi magyar királylány volt, II. András király leánya. Már kicsi korában Wartburg várába költözött, mert ott várt rá a jövendő férje. De a palotai pompától nem lett büszke, inkább vidám és kedves maradt. Mindenkivel barátkozott – szegénnyel, gazdaggal, szolgálóval, lovaggal.
– Én nem szeretek a lányokkal babázni – jelentette ki Zoli.
– Én pedig nem akarok katonásat játszani a fiúkkal – tette hozzá Kati.
– Látjátok – mondta Kató néni mosolyogva –, Erzsébet nem válogatott. Ha valaki szomorú volt, odament hozzá, leült mellé, hogy ne legyen egyedül, hogy vigasztalja. Kicsi korától fogva vallásos nevelést kapott. Sokat imádkozott és jócselekedetekkel volt tele az élete, például a konyhán segített vagy betegeket látogatott.
– Mi is vittünk ebédet a nagypapának, amikor beteg volt! – mesélte Peti.
– Látod, ez pontosan olyan volt, mint amit Erzsébet tett – dicsérte Kató néni.
– Igen, de sokáig maradtunk és már haza akartam menni játszani – panaszolta Peti.
– Erzsébet mindig mosolyogva adott, nem kényszerből, mert tudta, hogy aki szeretettel ad, azzal Isten együtt mosolyog.

Kató néni egy játékot javasolt, hogy a gyerekek megtapasztalják, milyen egymásnak segíteni. Így hát a lurkók bekötött szemmel vezették egymást felváltva. Megtapasztalták, milyen megbízni egymásban, ráhagyatkozni a másikra.
– Jaj, félek, hogy nekimegyünk valaminek! – nevetett Maja.
– Nyugi, itt vagyok, fogom a kezed! – mondta Barbi.

A játék után Kató néni megkérdezte:
– Na, milyen érzés volt?
– Nem gondoltam, hogy ilyen, amikor nem látok. Féltem, hogy beleütközünk az asztalba, székekbe – mesélte Maja.
– Jó volt érezni, hogy a másik megfogja a kezem és vezet.

– Jó volt segíteni és a barátom mellett lenni.
Kató néni bólintott.
– Pont így működik a szeretet. Amikor másokért teszünk valamit, nemcsak őket, de Istent is boldoggá tesszük.
Aztán mesélt tovább:
– Egy legenda szerint Erzsébet az éhínség idején kenyeret vitt a kötényében a szegényeknek. Amikor pedig megállították, hogy leleplezzék, a kenyér rózsává változott át.
– Hűha, ez tényleg megtörtént? – ámult Maja.
– Igen. Isten megvédte Erzsébetet a rosszakaróktól és csodát tett. Így mutatta meg, hogy minden jócselekedet értékes ajándék az Ő szemében. Mit gondoltok, ti mit tudtok adni másoknak?
– Én a kisautómat – mondta Máté.
– Én játszom a kistesóimmal.
– Azaz az időből adsz, az nagy dolog ám! Nagyon értékes az időnk és milyen jó, amikor nem csak magunkra, hanem másokra figyelünk.
– Mi pénzt szoktunk bedobni a templomban – mondta Kata.
– Igen, az adakozás nagyon fontos, így tudunk segíteni azoknak, akik rászorulnak.
– A múltkor egy afrikai országnak gyűjtöttek, hogy legyen vízforrásuk – tette hozzá Kata.
– Mi a kinőtt ruháinkat szoktuk odaadni másoknak, és ugyanígy szoktunk másoktól ruhákat, játékokat kapni. Úgy örülök annak, amikor valami új ruhát kapok így.
– Látjátok, így kezdődik a jóság – dicsérte őket Kató néni. – Nem az számít, mennyit adunk, hanem hogy szeretettel adjuk-e. Milyen jó, hogy gondolunk egymásra! Erzsébet nem sajnált semmit – a pénzét, az idejét, még a kényelmét sem. Ezért lett igazán gazdag: a szívében. Árvaházat, kórházat építtetett, ahol maga ápolta a betegeket, mert annyira szerette őket. Mi mit tanulhatunk Árpád-házi Szent Erzsébettől?
– Osszuk meg azt, amink van, például szendvicset, csokit!
– Menjünk el a beteg nagyihoz és segítsünk neki!
– Ne hagyjunk senkit egyedül, magányosan! Játsszunk, beszélgessünk mindenkivel!

A foglalkozás végén a Szeretet áradjon köztünk dalt énekelték el kicsik és nagyok bíztatva egymást a szeretet megélésére és a jótettekre.

■ ALEXA

Íme néhány kérdés, amelyek segítséget nyújthatnak abban, hogy miről érdemes beszélgetni a gyermekekkel „Az isteni szeretet” című mese kapcsán:

1. **Ha te lennél Erzsébet, mit tennél, ha látnád, hogy valaki éhes vagy szomorú?**
2. **Hogy tudsz segíteni az óvodádban, iskoládban?**
3. **Mit gondolsz, miért fontos, hogy a szeretet „áradjon köztünk”?**

1.

Adakozzunk Adventkor!

Amikor lemondasz valamiről – például egy édességről, játékról vagy félreteszel egy kis zsebpénzt –, annak értékét a saját készítésű perselyedbe teheted.
Ha advent végén elviszed a perselyedet a templomba, az összegyűjtött pénz a szegények perselyébe kerül – így segíthetsz másokon, ahogy Szent Erzsébet is tette.

2.

Erzsébet perselye

3.

4.

5.

KÉZMŰVES SAROK

ERZSÉBET PERSELYE

Elkészítés:

A sablon a TEEKANNE teásdoboz méretéhez készült.

1. Vágd ki az újságból az 1. és 2. sablont, majd ragaszd fel a doboz két hosszabb, szemközti oldalára.
2. Vágd ki a 3. és 4. sablont,és ragaszd fel a két rövidebb, szemközti oldalra.
3. Vágd ki az 5. sablont, ragaszd a doboz tetejére, majd vágd ki a közepén lévő kis nyílást – ezen keresztül tudod bedobni a pénzt.

Kísérjen Szent Erzsébet szeretete minden jócselekedetben!

2025/2026-OS TANÉV MAGYAR MISÉI ÉS PROGRAMJAI

Szent Henrik-katedrális

Pyhän Henrikin aukio 1 A, Helsinki

2025. december 13. **MAGYAR SZENTMISE**

15.00	Foglalkozás gyerekeknek
15.00	Gyóntatás
16.00	**Magyar szentmise**
17.00	Szeretetvendégség

Szűz Mária Plébánia

Mäntytie 2, Helsinki

2025. november 29. Adventi koszorú készítése
10.00-12.00

Támogatnál bennünket?

Számlaszámunk: FI 6715 4430 0025 1780
Név: Mafinka ry

További információk:

www.mafinka.fi